

Avui he estat amb dues membres del **Far**, l'Ester Gil i la Maite Xarau. No he pres apunts. Les he escoltat. He pensat que eren dues guerrerres. La conversa ha anat esfilagarsant-se entre riures i infusions. La saviesa i l'optimisme que traspuaven totes dues es feia palesa.

Em pensava que FAR eren les sigles d'alguna cosa com Federació anti càncer. M'equivocava. FAR és llum. Simplement una llum que sorgeix quan el que t'envolta és fosc.

Estan engrescades. Molt enèrgiques i molt il·lusionades amb el seu projecte. Volen primer de tot un local on ubicar l'associació de la gent que té càncer. Han trucat a les portes de l'Ajuntament de Sabadell i la regidora Maria Ramoneda les ha adreçat a l'Associació contra el càncer de la ciutat. Però elles volen la independència. No refusen l'ajuda. Això mai. Però volen els seus col·laboradors sempre que es consideri oportú. Ara tenen previst anar a la Generalitat.

Les veig amb tanta força que d'aquí a un tres i no res les veurem per la televisió.

A l'Àgora, el centre cívic de Sant Oleguer, fan tallers de *reiki*, de *ioga*, de *mandala*, de *maquillatge*..., el que elles diuen alguna cosa com **medicina complementària** que no és el mateix que *alternativa*.

Són ex alumnes. Les dues estan d'acord en una cosa essencial i és que el pas per l'escola Sant Nicolau els ha deixat un estigma, una empremta que les marca. Recorden els equips de colors de quan eren petites i de com això les va ensenyar a treballar en grup.

"Entre nosaltres hi ha molta estimació i molt afecte", diuen, "volem posar color i màgia a la malaltia".

Separen el diagnòstic del pronòstic. Parlen del càncer sense embuts. Prioritzen. "La vida ensenya", diuen. "El patiment es converteix en ganes de viure i en valorar els límits". Ex alumnes de l'escola en lluita contra el càncer.

Maite Mòdul Cabeza
Antic alumne de Sant Nicolau, IX Promoció.

Una pila d'ex alumnes col·laboren amb EL FAR:
Ester Gil Masagué, Maite Xarau, Mireia Izard, Montserrat Dauder, Mercè Montserrat, Xavier Vila Fonolleda, Maria Lucas Gil, Laia Viñas Crusafont, M^a Antonia Montserrat Cuscó, Carles Camps Salaet, ...

També hi col·laboren mares actuals de l'escola:
Txell Quer Manent (esposa del Xavi Ferran), Silvia Masip (esposa de l'Oriol Sauquet), Marta Fonayet (Sra. Pujadas) i Marisol Orobity

I exmares de l'escola com l'Anna Crusafont i la Montserrat Senserrich.



Revista d'Antics Alumnes

nova estela

Hivern 2009

Núm. 9

EDITORIAL

HIVERN

EL SENTIT COMÚ I ALLÒ QUE SE'N DIU COMPROMÍS

Amics, l'escola és viva. Això és una gran notícia a l'hora que una gran sorpresa.

Sabem que l'afirmació és rotunda, concloent, potser inadequada per un començament escrit, però absolutament certa.

La gent que estem intentant tirar endavant l'associació, teníem un sentiment de decepció, de cansament, de solitud.

Hem endegar projectes més o menys ambiciosos. Alguns amb continuïtat, d'altres que han estat un fracàs i d'altres que ni tan sols han vist la llum. En tenim de nous, és clar, però de moment no ens veiem en cor de portar-los a terme.

Romàntics, havíem cregut que amb ganes tot es tirava endavant. I, ja que l'escola no ens podia (volia?) ajudar econòmicament, una quota petita (12€ l'any), voluntària es clar, testimonial i insignificant per a molts de nosaltres, ajudaria a cobrir les despeses que es van derivant de l'activitat.

Però aquesta va ser una idea que haurem de col·locar al **subconjunt d'idees no exitoses**: del col·lectiu de pràcticament 3000 antics alumnes de Sant Nicolau, només 140 estan associats, és a dir, només 140 paguen la quota. N'hi ha que fins i tot es donen de baixa!

HI HA ALGUNA COSA QUE NO FEM BÉ. Caldrà pensar-hi...

De qualsevol manera, però, encara no podem llençar la tovallola: vam engrescar a molta gent i encara ens hi sentim massa **compromesos**. El **compromís** i la il·lusió ens mantenen a la palestra.

Però em sembla que no era ben bé d'això del que volia parlar quan m'he posat a escriure. O potser si... De fet volia parlar del **compromís** personal, de ser conseqüents, de les nostres relacions i de les nostres prioritats. Volia parlar d'allò que se'n diu creure en una manera de fer i defensar-la, de tenir un model a seguir i seguir-lo. De sentir-se **compromès** amb un col·lectiu i d'actuar tot fent servir el **sentit comú**.

I això ha passat a Sant Nicolau! Quina alegria i quin orgull!

Durant el tercer trimestre del curs passat hi va haver gent que, molt preocupats per l'escola, es van moure. Es tracta d'un col·lectiu de pares i mares, molts d'ells antics alumnes i per tant bons coneixedors del tarannà "santnicolauenc", els quals van percebre que un allunyament progressiu dels costums, dels hàbits, de les relacions, de tot allò que fins llavors havia conformat el "segell" de l'escola, amenaçava la pròpia identitat de la institució.

I és en aquest punt on entra el **COMPROMÍS**.

Van començar a bellugar-se per intentar parar un procés que en aquell moment semblava irreversible. I enduts per un afany absolutament altruista d'impedir que es perdessin valors humans importants, amb una gran dosi de **SENTIT COMÚ**, van aconseguir apropar-se una mica més a l'escola i entendre algunes de les actuacions dutes a terme que, de lluny, eren absolutament incomprensibles.

Realment admirable. Sorprenent. Encoratjador.

Van intentar que l'escola recuperés allò que durant anys l'havia caracteritzada. Calia que recuperés "la gestió controlada, la relació coherent, el diàleg perdut, l'elegància abandonada" (El Periòdic. 8 de novembre) i calia que trenqués amb allò que l'articulista en deia "la sensibilitat atacada".

Aquest és el fet. Demuestra que l'escola és viva, que la gent es mou i que, quan cal, la nostra petita societat se'n preocupa, s'hi involucra i es posa en marxa, per defensar i per perpetuar l'essència d'aquella educació rebuda.

Des de l'Associació d'Antics Alumnes us felicitem a tots.

Benvinguda als Nous Alumnes del 2007

ALUMNES

Aquest són els nens i nenes que el mes de setembre de 2007 i el mes de setembre del 2008, van entrar a formar part de la comunitat santnicolaenca.

Els propers anys, bàsics en la seva formació, seran fonamentals en l'àmbit de les relacions socials, de les complicitats i les amistats incondicionals, del respecte mutu, dels jocs i, naturalment, de l'aprenentatge global que els ha de convertir en Grans Persones.

Des de l'Associació d'Antics Alumnes de Sant Nicolau, persones que hem passat per experiències similars i hem quedat marcades pel mateix tarannà que us marcarà a vosaltres, us volem donar la benvinguda i us desitgem que els records i les amistats que conserveu de l'escola, siguin tan entranyables com els nostres.

Esteu en un lloc magnífic per aconseguir-ho.



Famílies P3A. Setembre 2007

Andreu Ribalta
Centelles Bernat
Comerma Casas
Corbera Busqueta
Costa Riera
Cuesta Capuz
De la Cruz Cabané
Domingo Casablanca
Farràs Andreu
Gómez Plans
Gubern Pascual
Llargués Sala
Llinares Raichs
Marlasca Farríol
Ollalla Torruella
Parès Ferran
Peiró Sánchez
Ráfols Paz
Rama Pujol
Rodríguez Rafel
Roig Pérez
Sanz Rosson
Serrano Pascual
Torras Solé
Viaplana Simon

Famílies P3B. Setembre 2007

Antich Llimós
Asensio Torné
Beorlegui Suárez
Campos Ramoneda
Carbonell Orús
Comerma Casas
Escudero Montraveta
Fernández Sala
Forrellat Carrera
García Perálvarez
Lorente Miralpeix
Llongueras Bosser
Marcandalli Soriano
Marlasca Farríol
Mestres Montañés
Molina Simsek
Monllor Cadena
Paños Ruiz
Prats Miñana
Quintana Argemí
Sala García
Santiveri Sabater
Sellés Ramoneda
Serracanta Clusella
Vilamitjana Sagués

Benvinguda als Nous Alumnes del 2008

ALUMNES

Famílies P3A. Setembre 2008

Argelaquet Castillon
Arimany Gili
Barat Cañameras
Canyadell Escoda
Cuesta Capuz
Cusidó Marquès
Chiva Badia
Farrés Lozano
Fernández Ruiz
Ferrándiz Vila
Gili Oliver
Gomariza Valls
Gómez Plans
Katsinis Fabà
Llargués Sala
Marquès No
Massagú Camps
Nerín Figuerola
Orús Mestres
Puigbó Rafel
Sánchez Sánchez
Saura Verlinden
Terciado Azcona
Vega Ribes



Famílies P3B. Setembre 2008

Argelaquet Carulla
Badia Abella
Cabané Bastidas
Campanera Urpí
Casas Hernández
Coll Mujal
Costa Miret
Dalmases Llonch
Fernández Martínez
Fernández Sala
Ferre Batet
Forrellat Melenchón
Franch Bonet
Generó de Prado
Juanmartí Martínez
Llongueras Bosser
Nogués Badia
Panadés Turró
Pérez Vilardell
Poqui Domínguez
Prieto Brustenga
Romagosa Llargués
Santacreu Hofmann
Scuri Martí
Sierra Barranco



EL RACÓ DE L'ESCOLA

RAMIRO FERNANDEZ

El pintor, i antic alumne de Sant Nicolau, Ramiro Fernandez ve a l'escola i engresca uns 100 nens i nenes dels cursos que van des de P3 fins a 6è, a fer uns immensos murals participatius en els quals tots pinten lliurement el que prèviament han treballat a classe. Després els murals es van fer servir per la festa de Sant Jordi.

INVENTA UNA JOGUINA

L'empresa IMC va convocar el concurs "Inventa una joguina" adreçat a dos cursos de primària. S'havia de fer un dibuix previ i després desenvolupar l'explicació de la joguina que havien imaginat. Tots els participants van tenir un petit obsequi. Sempre sorprèn comprovar que la imaginació dels nens no té límit. Val la pena que els fabricants en prenguin nota.

Benvinguda als nous antics alumnes

PROMOCIONS 2007 i 2008

ALUMNES

El juny de 2007 i el del 2008, aquest nois i noies van acabar els seus estudis a l'escola. Aquell dia van deixar de ser alumnes per entrar a formar part de la ja gran comunitat d'antics alumnes.

Són els nois i noies de la 39 i 40 promoció respectivament que estrenen una nova etapa de la seva vida, en la qual trobaran altres companys i tindran altres experiències, semblant a les viscudes a l'escola, potser millors, però mai tan estimades ni enyorades. Els primers anys de la nostra vida durant els quals els grans sentiments apareixen, s'eduquen i creixen els hem passat a l'escola. I l'escola ens transmet el seu tarannà, tan propi.

Estem segurs que tot plegat us serà molt útil en l'etapa que ara inicieu.

BENVINGUTS doncs a la vida responsable, solidària i humanitària per la qual esteu ben preparats.

BENVINGUTS al grup que formem tots els Antics Alumnes de Sant Nicolau.



EL RACÓ DE L'ESCOLA

CAMPANYA DE LA FAM

Ha donat molt bon resultat. Els alumnes de 4rt d'ESO han estat els encarregats d'explicar la tasca a la resta de cursos, a partir de 5è de primària.

Els dos projectes portats a terme el curs 2008-09 van ser a "La Florecilla" a Chiapas i a "Melong" al Camerún.

MERCAT SOLIDARI. Desembre'08

El passat 12 de desembre, els nois i noies de 3r i 4rt d'ESO van col·laborar activament en l'organització del Mercat Solidari. A partir de donacions desinteressades de joguines, llibres, treballs manuals fets a la pròpia escola, pastissos casolans i xocolata desfeta, es va poder muntar el Mercat al pati de l'escola. Va ser un gran èxit de participació i va servir per recollir una bona quantitat de diners que es destinarà a la campanya solidària "el somriure de Bombay".

DUES LLIÇONS MAGISTRALS

Tres premis merescuts. El jurat va ser unànime: un gran nivell

La lliçó d'entusiasme va venir protagonitzada pel guanyador del primer premi, amb l'obra "La història d'un soldat", que ens va fer partícips d'una alenada de frescor, d'energia i de projectes de futur, en dir-nos que l'objectiu que pretén és el de fer una novel·la històrica. Cal destacar que enguany el primer premi ha estat atorgat a la mateixa persona que l'any passat, l'Albert Cubells Camallonga.

Tenim doncs ja, la primera lliçó esmentada.

L'altra lliçó ens la va introduir la Maria Güell, que amb una veu molt càlida i afable donava l'entrada a l'Anna Comerma Vernet, especialista en l'obra de Mercè Rodoreda.

Del que va ser una extensa mirada cap a la vida i l'obra de l'autora, de qui celebrem els cent anys del seu naixement, se'n pot extreure una idea principal:

"Rodoreda o la infantesa eterna reflectida al mirall"

Infantesa començada amb Aloma, perduda a La Plaça del

Diamant i eterna a Mirall Trencat.

Un mirall que conté un somni: el del present, el del passat i el de la memòria.

-L'amor em fa fàstic -diu l'escriptora- tots ens aturem de viure als tretze anys.

Les seves obres, segons ens diu l'Anna, són el record del paradís perdut de la infantesa.

Entre miralls i jardins simbòlics plens de passió, vem anar escoltant amatents, el què la conferenciant, de manera tan generosa ens va anar explicant.

...darrere el mirall hi ha el somni...

Maite Mòdul Cabeza
Antic alumne de Sant Nicolau, IX Promoció.



AGRAÏMENT

No sempre és fàcil ser a llocs on les dificultats en superen, on no hi ha reconeixement i on l'únic que et mou és la seguretat de que estàs fent el que et sembla que has de fer.

Sabem per experiència pròpia que quan un es fica en aquests móns, no ho fa perquè li agraeixin res sinó per sentir, per creure, per responsabilitat amb un mateix i perquè sempre es té aquell punt d'il·lusió de tirar endavant alguna cosa que, amb el temps, tindrà entitat pròpia i serà part imprescindible de molts. Mai, insisteixo, mai s'espera un gran agraïment.

Per tot això, MOLTÍSSIMES GRÀCIES Lena Balaguer, Ramon Blasi, Francesc Cabeza, Joan Casanovas, Xavi Ferran, Núria Fortaner, Clara Izard, Tere Monràs, Eulàlia Morral, Joan Sanfeliu, Mariona Torra i Mònica Torrecilla.

Tots ells, amb grans dosis d'il·lusió, han sacrificat hores de lleure per l'Associació i tots ells li han donat suport.



Associació d'Antics Alumnes de l'Escola Sant Nicolau

c/ Jardí, 72-80 | 08202 Sabadell | Tel. 93 726 41 23 Fax 93 727 40 86
www.santnicolau.com | e-mail: anticalumnes@santnicolau.com

VI Certamen Literari Montserrat Miró

OBERTA LA
CONVOCATÒRIA 2009

Participeu en un premi que ens apropa a l'escola, que ens fa reviure sensacions oblidades: *neguit i inseguretat, però felicitat i plenitud.*

TENIU TEMPS FINS EL 14 DE MARÇ DE 2009

El lliurament de premis serà el 2 d'abril de 2009, a les 20h, a la sala d'actes de l'escola.

Cada acte de lliurament constitueix per a nosaltres una veritable festa. Les xerrades de col·laboradors tan propers a l'escola, fan que cada una de les cites hagin esdevingut, moments d'autèntic plaer, memorables, entranyables.

Aquest any li hem demanat a en **Francesc Blanquer** gran professor de l'escola durant una pila d'anys, cinèfil erudit, que ens alligoni una vegada més.

Hi ha accedit. Ens encantarà escoltar-lo. **Hi sou tots convidats.**

La vostra participació ens ajuda a fer d'aquesta iniciativa, una activitat més que perpetua l'essència de la educació rebuda a l'escola.

LA WEB DE L'ASSOCIACIÓ D'ANTICS ALUMNES.

Sembla que cap el mes de març tindrem ja operativa la web dels Antics Alumnes.

Després de llargues negociacions amb l'escola, el tècnic informàtic ens està muntant una web que estarà penjada a la xarxa cap al mes de febrer o març.

Aquesta gran novetat ens permetrà ser més propers a tots, establir relacions més directes i publicar totes les notícies i novetats que anem generant.

Hi trobareu l'ideari de l'associació, les convocatòries a actes diversos, les crides solidàries, les trobades de promocions, els treballs dels certàmens literaris premiats, i tot allò que ens permeti la capacitat adjudicada i la pròpia activitat de la comunitat d'Antics Alumnes.

També hi penjarem els darrers números de la revista *NOVA ESTELA*. Com que els nostres pressupostos són tan minsos i l'edició i la tramesa de revistes són tan costoses, ens ha semblat que podríem abaratir despeses facilitant l'accés a la revista a tots els Antics Alumnes a l'hora que reduïm la tirada d'exemplars físics.

Així doncs, només als associats podran gaudir del plaer de fullejar l'exemplar de l'any i en paper.

Tanmateix, aquesta nova modalitat, serà a partir del proper número.

“L’escola no la fa l’edifici. La fa les ganes d’ensenyar i les ganes d’aprendre.”

Plàcid Garcia-Planas va néixer a Sabadell el 1962. Va estudiar a l’Escola Sant Nicolau dels 4 als 8 anys, fins a primer d’EGB. Quan es va fer una mica més gran, va perseguir la seva vocació anant a estudiar a la Universitat de Navarra, on es va treure la carrera de Periodisme el 1986. Potser va descobrir alguna cosa mentre feia el servei militar a la Marina espanyola, on va exercir de caporal torpeder, perquè el 1988, només dos anys després d’acabar els estudis, entra a treballar al diari La Vanguardia, a la seva secció d’internacional. Des de llavors, és corresponal de guerra i reporter. Vaja, un Tintín del segle XXI. Però ell prefereix identificar-se força més amb Massagran, un personatge infinitament més nostrat que, per cert, va descobrir a Sant Nicolau.

Fan declarat dels primers cronistes espanyols de guerra (Agustí Calvet “Gaziel”, Sofia Casanova, Tomàs Alcoverro...), ha publicat recentment un llibre sobre aquests precursors; “La Revancha del Reportero”. Tot i haver-les vist de tots colors en cruents conflictes a tots els racons de món, no amaga que cadascú té les seves pròpies guerres, més domèstiques, però no per això emocionalment menys intenses.



© Quim Roser

Quants anys fa que no veus l’Escola?

Hi vaig estudiar fa vint-i-vuit anys. Molts dies, però, hi passo pel davant... i me la miro...

I penses...

I em pregunto si des del pati encara es pot veure la torre del rellotge de la fàbrica Sempere, com que la van canviar de lloc...

L’escola ha canviat molt. Per fora i per dins. Com la recordes tu?

Recordo l’ampolla de llet i el panet de la tarda. Recordo el soroll dels telers. Recordo la senyora Magdalena. Recordo la professora Laura, els seus cabells negres i elegants. Recordo que una altra professora ens llegia les extraordinàries aventures d’en Massagran...

I de bata, no en dúieu? Perquè aquí tenim diverses generacions pels quals la bata blanc i blava de quadrets ens suposa gairebé un signe d’identitat...

I la bata, és clar!

Has tingut algun lligam més amb Sant Nicolau? O quan vas plegar, vas plegar del tot...

Quan vaig deixar l’escola era molt petit. Amb el temps he tornat a donar alguna xerrada... La vida són cercles...

Pels móns on t’has acabat ficant, intueixo que eres un nen dels aventurers. Dels que a l’hora del pati convertien un banc en vaixell pirata i d’una esplanada amb pneumàtics en feien un camp de mines.

Ben al contrari. Era un noi molt, molt... plàcid. Massa i tot... Amb els anys m’he anat trobant amb amics que m’han dit: tu, Plàcid, ets l’últim de tots nosaltres que ens hauríem imaginat a Sarajevo... Ja veus... No tot és el que sembla.

Perquè algú ja et va dir al col·legi que et dedicaries a això, o no? Hi ha alguna esclatxa de predisposició en el teu passat?

Ningú m’ho va dir, tret de les lectures d’en Massagran... Potser per això, perquè era tranquil, massa tranquil, m’he dedicat a viatjar a l’altre cantó del mirall... La vida t’acaba portant una mica allà on ella vol.

I ja saps com hi vas anar a parar a l’altra banda del mirall?

Doncs sense adonar-me’n. Un dia ets a una ciutat estranya en una situació inexplicable i penses... ostres, què hi fots aquí!

Fa 20 anys que cobreixes conflictes armats per La Vanguardia. En certa manera, part de la teva feina és retratar el dolor d’altres. Alguna vegada t’has posat davant l’ordinador i has pensat: “Ja està. Vull deixar-ho”?

No. Perquè, fins ara, el meu camí ha estat una aproximació... Encara no he arribat a allò que vull escriure... i que encara no sé què és.

Més escriptor que periodista, doncs?

La meua feina es explicar coses que passen. L’observació del món, i el món és molt peculiar. Jo escric perquè sóc periodista... Ja ho deia en Josep Pla... “frente a la literatura de la imaginación, la literatura de la observación”.

I què n’hi ha de la imatge romàntica del reporter de guerra? És certa o ha canviat molt? Vull dir, fins on us fiquen?

Fins a quin punt et fiques en un conflicte és important, però encara ho és més, d’important, com expliques el punt fins on has arribat. I això de la venjança del reporter?...

Per que a vegades ens posem una mica xulus...

Però les guerres també han canviat molt no? L’efecte mediàtic les ha capgirat del tot...

La televisió marca ara el ritme. Però jo passo molt, de la televisió. Vaig a la meua bola. Em busco les meves pròpies imatges. A mi, personalment, les guerres no m’agraden. Son molt... vulgars. El que m’agrada es explicar-les en paraules. I dormir... M’agrada dormir.

No tens la sensació que a Occident la guerra ja no impressiona? És la tele, o és que ens creiem immunes?

Avui engegues la televisió i tens les guerres que vols. Les hem convertit en un objecte quasi de consum. La narrativa de guerra avui és molt de motllo, fluixa, insubstancial... fins i tot avorrida.

La població civil sembla que és sempre qui pateix més en conflicte. I entre ella, els nens. Has vist escoles funcionant en territoris en guerra, o són casos aïllats?

Les he vist, sobre tot als Balcans. Els nens en son molt conscients, del que és una guerra. La dibuixen molt be.

Què vols dir?

Que els nens són molt conscients de què és el dolor.

I com se les arreglen en una escola on d’un dia per l’altre no saben si hi haurà edifici, físicament?

L’escola no la fa l’edifici. La fa les ganes d’ensenyar i les ganes d’aprendre.

Potser, entre moltes coses, un dels riscos de la guerra NO és que es perdi una generació, sinó dues. La dels combatents i la dels qui en depenen.

Hi ha guerres que enfonsen una generació i hi ha guerres que n’enfonsen dos i fins i tot tres. Les postguerres, en tot cas, són en molts llocs tan o més dures que les guerres mateixes. Les postguerres són sempre de color gris.

...i el gris fa de més mal mirar. O sigui que un cop s’acaben els trets, periodistes i organitzacions internacionals hi posen menys els ulls, no?

Tomo al mateix que deia abans: convertim la guerra en espectacle, espectacle barat, i la postguerra mai és espectacular. No ‘ven’.

Una última cosa, Plàcid. Quan tornes cap aquí, després de veure tancs entrant als carrers, famílies trencades i pobles arrasats, no et dóna la sensació que els problemes que tenim són ben menuts en comparació?

Per un cantó, sí. Per un altre, no. M’explicaré. Jo he cobert dues guerres del Golf, les massacres balcàniques, bombardejos a Israel, al Líban... cap d’aquestes guerres, però, no ha estat per a mi tan dura com quan, el 1999, els okupes van entrar a la casa de Sabadell on vaig néixer...

No us oblidarem

Roser Sala



Ens va deixar de manera inesperada a finals d'estiu.

Els qui la vam conèixer podem afirmar que era una persona com poques, d'aquelles que deixen empremta: positiva, engrescadora, detallista i entregada a la feina.

Ha estat durant pocs anys professora de primària a la nostra escola, però era com si hi hagués estat tota la vida.

El passat dia 26 de setembre a l'escola es va celebrar un acte en record seu.

La seva última classe fou magistral.

Professorat, alumnes, familiars i amics varen expressar d'una manera exquisida els seus records i el buit que ens deixa.

L'"Ave Maria", el "Cant dels ocells", "Si em dius adéu" diferents veus, piano, saxos, violoncels, flautes,.....i per acabar, tots amb els ulls negats, recitàvem "Trobarem a faltar el teu somriure". De veritat.

Anna David



Ens ha deixat l'Anna David, "la senyoreta Anna", una persona entranyable amb la qual un nombrós grup d'alumnes, de l'escola, van anar a "reforç" sense saber que hi anaven.

Amb els seus titelles "Lili" i "Lluís Rafel" anava a treballar el llenguatge oral amb els més petits, va ensenyar a llegir, a parlar, a fer teatre i a perdre la timidesa a tots els nens i nenes d'educació infantil.

Sempre tenia cura de pintar-se els seus blaus ulls i d'estar bé pels que ella anomenava carinyosament "el seu públic", els seus estimats alumnes als que també ajudava a aprendre el vers de Nadal cada desembre.

Per l'Anna ser mestra era la seva vida i pels que hem tingut la sort de conèixer-la i estimar-la va ser un exemple d'humanitat, optimisme, companyonia i professionalitat.

Si podem fer un moment de silenci, podem encara sentir els talons, de les seves sabates, ressonant per les escales de primària i recordar les grans bosses de crispetes, pels nens, quan els acompanyava d'excursió.

No t'oblidarem i et seguirem sentint la nostra amiga.
Equip de mestres de primària.

Fèlix Colomer Gorina



Al fundador de l'escola **Sant Nicolau**.

Fa més de cinquanta anys que vaig conèixer el **Sr. Colomer**. Les seves inquietuds pedagògiques varen motivar que sintonitzéssim aviat en molts temes educatius i que ens anéssim descobrint i valorant personalment. Així va néixer una cordial amistat.

Des que es va iniciar l'engrescadora aventura de desenvolupar un projecte escolar, en una època força problemàtica, en molts aspectes, va demostrar una tenacitat i constància exemplar. No va defallir mai en front de les dificultats i obstacles que anaven sorgint al llarg del temps, sempre conseqüent amb els seus principis, força comprensiu i tolerant amb els altres.

Vull manifestar el meu profund reconeixement a la seva valuosa i generosa tasca realitzada, que va fer possible portar a bon fi el seu somni. L'Escola Sant Nicolau n'és el fructuós testimoni.

Sempre tindrè present en el record el seu tracte respectuós i tan afable, però sobretot els joiosos moments que vàrem compartir plens d'esperança en el futur.

Un dia em va comentar: *no em digui Sr. Colomer, díguim Fèlix*. Per sempre més **Fèlix**, la meva molt afectuosa i cordial amistat.

Laura Benesey
(Llegit el 27 de desembre a l'acte funebre de Fèlix Colomer)

25.12.2008

La ciutat està buida i en calma.
Discretíssimament una fulla ha caigut al jardí.
Sorprèn
La lentitud del seu viatge
Si es té en compte el seu insòlit pes.

En aquesta hora
El cel està tan blau
Que convida a satisfer per sempre
Aquells, que un dia i altre,
li han demanat la pau.

La ciutat no és avui la mateixa
Perquè la veig amb la rosada als ulls,
Perquè em costa
D'orientar-me en ella
Com si, perdent la referència,
No fos aquella que sempre he viscut.

On restarà la referència aquesta
Que ha anat esborrant-se dels sentits?
Que de ser tossudament present,
S'ha anat afeblint fins a merèixer
L'abraçada més íntima i el petó secret.

Ni la solitud de l'aïllament amb companyia
Ni la crueltat d'aquella activa absència,
No malmenarà la collita sembrada
Amb la tenacitat, d'aquell qui entén,
Que com que es fa la vida cada dia,
Cada dia caldrà sortir a renovar-la encara.

Hem estimat de forma quotidiana.
Encara avui ho fem
A la manera de qui te segura
La resposta justa i automàtica:
Com la flor a l'aigua,
Com l'onada al vent.
I així hem anat cavalcant, sense comptar-hi,
Sobre la joia i sobre el sentiment.

No sé com podrem ara per nosaltres,
Ja passat el turment,
Trobar el bàlsam de la cura exacta
Que no hem trobat en els moments de fosca,
Per a poder proporcionar-lo a temps.

Recordarem
De forma selectiva,
De la manera que millor sabem,
Trobar un tast
D'alegria discreta cada moment que ho fem.

En el cel blau de la ciutat deserta
Distreu-te i riu passejador entregat
Elimina les penes, no t'esforcis.

Passeja amb mi pel cel blau
De la ciutat deserta,
I acompanya'm com si fos un nen.
Navegarem el cel,
Veurem la terra,

Amb pau.

O.C.